

Petrilák Jan

18 let

Tauferova střední odborná škola veterinární

Koperníkova 1429

767 01 Kroměříž 1

Děvče dítě

Neplač dítko rozmilé,

přece bude svítat.

Něco ve mně prohnílé,

z mé lásky budeš skýtat.

Z tvých očí slzy tekoucí,

budou větší než-li mé,

na tvé velké líce horoucí.

Vskutku ve mně něco prohnílé.

Já slibuji ti co nemám,

dávám slovo tragického lháře.

Ty po mně chceš, co nedám,

zas ti vlhnou tváře.

Bez poskvrny bez viny,
věříš tomu, co já říkám dětem.
S naivitou mladé dívčiny,
ty chodíš, jako dítě světem.

Emocionální

Štěstí je ráj, který nám byl zapovězen.
Sem zase sám a vlastního života vězeň.
Láska iluze, důvěra je lež.
Láska je trýzeň, proto sám znova seš.
Srdce ti buší, tlak na hrudi, motýlci v břiše.
Znova a znova je konec a pláčeš tiše.

Zloba je soudce a afekt je kat.
Mosty jsi spálil a spálíš ještě tolikrát.
Jméno je nadávka a vzpomínka je břit.
Důvěra je jedna a nakonec donutí tě nevěřit.
Krev je barva a štětcem je nůž.
Plátnem je tvé tělo a myšlenky jsou tuš.

Laskavost je maska, věrnost nedostatkové zboží.
Tvoje vůle žít, je hrad, co se najednou boří.
Libido je šelma, co drásá ti žíly.
Nevěra je, když ti ve vzdoru dojdou síly.
Milenecké vztahy jsou lodě, co jdou ke dnu.
Hádky vlnobití, ve kterém nakonec zhebnu.
Po obdivu žízeň, po lásce je hlad.
Rozchod je můra, kvůli kterému nemůžeš spát.
Chyby jsou měna, kterou nikdo nechce platit.
Prohřešky nález, co chceš ztratit.
Alkohol je padák na, tvrdé pády.
Drogy kamarád, co se neotočí zády.

Svědomy je zločin trestaný bičem.

Rozum je složkou nenacházející se v ničem.

Slzy jsou slabostí a lítost je kýčem.

Naivita výmluva, argument vyfouklým míčem.

Sliby jsou kapesník na utření špíny.

Výtky jsou sliby na skrytí vlastní viny.

Luna

Když zajde slunce nesmíš se bát,

je temná noc já nechci spát.

Když vyjde luna z roušky noci,

jsem sám, zoufalý bez pomoci.

Možná jsem smělý, možná blázen,

když pod svitu luny chci skočit rázem.

Skočit z luny, skočit z nebe.

Miluješ mě? Já miluji tebe.

Kvůli tobě jít až na kraj světa,

bolí mě to, ta tvrdá věta.

Ta věta cos řekla kdysi zrána,

srdce krvácí mi jak řezná rána.

Když zajde slunce nesmíš se bát,

až já usnu budu navždy spát.

Věčný spánek konec světa,

do poslední chvíle v hlavě zní mi věta.

Bylo mi dobře bylo mi líp,

teď však musím lásko jít.

Tvá láska končí, má nezná konce.

Až příště uvidíš mne budou mi hrát zvonce.

Když první světlo vyjde z rána,

mladá dívka uvidí mladého pána.

Mladý pán se hýbat nechce,

ona políbí ho něžně lehce.

Je už pozdě není divu,

Mladý pán užitečný už jen v lihu.

Mladý pán na ni čekal v noci,

Ted' má milá mu není pomoci.

Žil už dlouho, umíral krátce,

Nebo umíral celý život a žil jen v lásce.

Nad ránem

Je chladné ráno a mlha se zvedá,

Nějaký mládenec pod strom si sedá.

V tenké bundě a černém klobouku,

sedá si pod strom na mokrému palouku.

Okolo nikdo, okolo naprostá samota,

ještě je brzo, on připraven zbavit se života.

Brzo ráno, kdy ostatní ještě spí.

Nikdo ho nebude rušit, on dobře to ví.

Tak jako temná noc, jasný den střídá.

Po silné lásce svou múzu nevidá.

Stejně jak tráva, zvlhly mu líčka,

Kvůli neopětované lásce zhasne jak svíčka.

Smrtí zahojí ty rány na duši,

co lepšího dělat on vážně netuší.

Že jeho láska spát mu nedá.

Chlapík naposled se zvedá.

Tak své poslední víno dopije,

a zapálí si s vědomím, že dneska se zabije.

A tak poslední lok z láhve dopijí,

načež o kmen ji rozbíjí.

Tak na zemi hledá nejostřejší střep,

co by mu pomohl opustit svět.

Tak po ruce přejíždí, teče už krev,

Jediné, co uslyší, je ptačí zpěv.

Tak neslavně umírá mladý pán.

Nemilován, opuštěný, úplně sám.

Smysl noční oblohy

Řekni mi proč proboha,
nedá mi spát ta krásná noční obloha.

Kdo rozesel ty dýmanty po ní
a proč noční vzduch tak krásně voní.

Je to dáma co nemiluje žádné kvítí,
jsem jak v extázi, když na mě svítí.

Svítí na mě půlnoční lady jménem LUNA,
V šatech hvězd plných, jak písku pouštní duna.

Noční obloha, v níž není čitelná ani věta,
tajemná kniha co skrývá krásu světa.

Skrývá víc, než kdy budeme vědět,
však nezjistím nic, budu-li tu jen sedět.

Smysl života sevřen půlnoci,
Hledám dlouho do noci.
Odhodlán jít hledat až na kraj světa.
Hledat ho než bude se mnou veta.

Hledat až tam kam odnesou mě mé nohy,
odhalit tajemství noční oblohy.

Před očima probíhají mi krásné obrázky,
co zasely mi do srdce mír a do hlavy otázky.

Na každý jeden obrázek, jedna otázka,
jestli má smysl moje láska?

Nekonečnost noční oblohy mi bere dech,
a pomíjivost lidského bytí nesu na zádech.

Pod měsícem utápím se v životním rébusu,
proč životy žijeme v neustálém poklusu.

Kam ženou se, když život je tak krátký?

Až na konci zjistí, že to nejde vzít zpátky.